

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa Ɣo łóđu Ɣobotu w Ssmolerjez knihiczišczećni w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

13. njeđzela po swjatej Trojizy.

Ɣap. skutki 14, 11—22.

Ɣawoł a Barnabaš pschińdžetaj do czešnosće, dokełž lud, te skutki lubosće wohladawšči, ma jich sa bohow a chze jimaj woprowacž. Ɣawoł jim wobara. Ale bóršy Ɣo wschitko pschemobroczi. Naschězowany lud chze Ɣawoła kamjenjowacž. Ale kamjenje jemu njeschodža. Wón staže a džěšče do města.

Ɣawoł w Dystrije.

1. Sswětnu czešč wón wotpołaje.
2. Kamjenja swěta jeho njemorja.

1. Lud chze jimaj bójštu czešč wopofasacž. Tajtu móž je Ɣawołowy džiw na wutrobach měł. Sčto je cžinicž? To Ɣo tak lohko njerosšudži. Pschetož to je strasčne, lud na dobo s jeho sahorjenja wutorhnyč. Potom Ɣo sahorjenje lohko do džiwjeho roshorjenja pschemobroczi. Sčto ma Ɣawoł cžinicž? Njehiba Ɣo czeščelakomnosć w jeho wutrobje, kotraž tak rad nasche wutrobny napjelnja? Ně, wón smuzicze napschecziwo stupi tajkemu pschesběh-njenju. Chzemy my tych wobohich pohanow w jich sašlepjenosći wobžarowacž? Njestawa Ɣo tajke pschibójštwo dženska hišče? Wulžy mužojo, wumjelžy, spěwarjo, spěwački Ɣo kaž pschibohojo czeščja. Njedyrbjalo Ɣo tež tudy ludu pschimołacž: my Ɣmy Ɣmjertni cžłowjekojo? Ɣawoł je kromeho wustrowił. Kschesczijan tež křudemu pomha, někotreho troščtuje. Ale kaž dha, hdyž woni tebe

tajkeho skutka lubosće dla křwala, Ɣo Ɣy dobry cžłowjek — njehiba Ɣo potom twoja hordosć we wutrobje? Tajta hordosć je sła waka, kiž na wutrobje žerje. „Budž křwalba Bohu Ɣamemu“ dyrbi tehdom nascha wutroba spěwacž a pschecziwo hordosći wojowacž. Tši wěžy je Bóh Ɣam sa Ɣo skhował, Ɣo cžłowjekow prawo njeje: Ssud, wjeczenje a křwalbu.

2. Woni pschińdu, Ɣawołowi njepscheczeljo. Pola japoschtołow je kaž pola Sbožnika: Dženša: Ɣosianna! a jutšje: Kschizuj jeho! Ɣawoł sčjetpliwje dže psches to pschescžěhanje. Woni Ɣu jeho kamjenjowali a mēnjachu, Ɣo je mormy, ale Ɣawoł staže: jako mormy a hlaj, wón je žiwy. Wón Ɣo bjes bojosće do města wróczi a da wofadže woptamacž kłódku plódku křchiza. Wonaj pošylnišchtaj dusche wuczobnikow. Tak je porjad w Božim kraleštwje, Ɣo mamy psches wjele tyschnosćow pschecž. Tole prawidlo křchesczijanškeho žiwjenja Ɣebi napřajmy w duchu na sčženy Ɣwojich domow, wysche křorožow, napřajmy na křchize wonkach na pohrjebnišcžu. Psches křchiz te křonowanju. Prajiko je Ɣo: Pschi Ɣmjecžu swjadnje žyrkej, cžim wjazy pař Ɣylšow pscheliwa, cžim rjenšcho Ɣo wona seleni. Křotšiz se Ɣylšami rošřywaju, budža s wjeřeloscžu žnjecž.

We horju a Ɣrudobje
Srawja plody wěcžnosće!

Ɣamjeń.

Bnjeński džakny khèrlusch.

(Quandt.)

Khwalcže toh' Bnješa mi s wyškofim khèrluschom nètko,
Eswèrnemu Wótzej njech khwalbu a cžescž dawa wschitto!

A wuškowej nam
Dycže je wobradžil ham
Sastarsku — a sažo nètko.

Wón je tak scžetplivy, šmilny a wulka joh' hnada,
Khrysta dla wón nam tež hrèchi a winy wschě woda.

A našyczenju
Khleb nam a potrjebu wschu
Dał je — haj, schtož duscha žada.

Wot Božej' dobroty wabicž šo t pokucže bajmy,
Pšched jeho woblicžom wschědnje šo ponižowajmy;

„Swarnuj ty ham
Na roli wutrobom nam
Sšyw a žně!“ tak w wěrje prajmy.

So bychmy junu na njebjestich honach žně měli —

— S jandželskim wójstom ach rady je šwjeczicž tam chžyli: —

Duž, Božo, daj
A na tu stronu naš staj,
Hdžez khwalicž wěcžnje Čže šmėli.

Suriy Bróšf.

Ssyn, šwoju macž lubowazy.

Jedyn šlawny pruski general běšche we šwojej mlodošči s panoschom na dworje Bjedricha Wulkeho. Wón njemějšche žaneho nana wjazh, a jeho macž šo we šwojim wudowstwje khudobnje žiwješche. Žako dobry šyn šebi wón pšchejšche, šo mohł jej s podpjeru bhcz; ale wot jeho mšdy njehodžješche šo nicžo parowacz. Tola šlónčžnje wón šrědl namaka, něšchto ja nju šašlužicž. Šóždu nóz durbješche jedyn s panoschom wo jstwjje pšched kralowej lěhar-nju štražicž, šo by jemu t šlužbam byl, by-li něšchto požadał. Někotrym běšche to pšche wobcžezne, tehodla pšchepodachu, běšche-li rjad na nich, šwoju štraž rad druhemu. Šhudy panosch pocža, tele štraže ja druhich na šo bracz; wone buch u jemu šarunowane, a pjenješy, kotrež ja to dostawasche, wón potom šwojej macžeri scželjšche. Šas njemóžješche kral w nožy špacž a chžyšche šebi něšchto cžitacz dacž. Wón šlinskasche, wón wolasche; tola ničtò njepšchińdže. Šlónčžnje wón šam štaže a do pòdłanskeje štwy džěšche, šo by wobladał, hacž tam žadyn panosch njeje. Tudy namaka wón teho dobrego mlodženža, kotryž běšche štraž nadewšal, ja blidom šedžo. Pšched nim ležješche list na jeho macž, kotryž běšche pišacz šapoczal; tola wón bě pšchi pišanju wušknył. Šral šo pšchivacz i a špoczatk lista cžitasche, kotryž mějšche šo takle:

Moja najlěpšcha, najlubowanjšcha macži!

Dženka je nètko hižom tšecža nóz, šo ja pjenješy štražu. Šloro njemóžu to wjazh wudžeržecž. Tola šo wješelu, šo šym nètko šažo džekacz toleč ja Waš šašlužil, kotrež Šam s tutym ščelju.

Šnuty nad mlodženžowej dobrej wutrobu, da jemu kral špacž, džěšche do šwojeje štwy po dvě rólí dukatow, tžny jemu do kóždeje kapšy jenu a lehny šo šažo do kóža. Žako panosch šažo wotucži a te pjenješy we šwojimaj kapšomaj namaka, móžješche šebi drje myšlicž, s wotkal šu pšchishče. Wón wschaf šo nad tym wješelešche, dokelž móžješche nètko šwoju macž lěpje podpjeracz, tola šo tež šdobom štróži, dokelž běšche kral jeho wuškjeného namakał. Šasajtra rano, tak rucže hacž te kralej pšchińdže, wón dla šwojeho

šlužbneho šmyłka pokornje wo wodacže pšchješche a šo jemu ša tón miłoscživy dar džakowasche. Dobry kral jeho džěczazu luboscž khwalesche, pomjenowa jeho hnydom ša offizera a dari jemu hišcže šummu pjenješ, šo mohł šebi wschitto nakupicž, schtož ša šwoje nowe šastojństwo trjebasche. Šadobny šyn na to pšchezo wyschšcho postupowasche a šlužješche pruskim kralam jako šmužiky general hacž do šwojeje wyškowej štaroby. —

„Dobrotu, šaršchimaj wopofasaneje, njebudže nihdy šabhte.“
Šnihi Širachowe 3, 15.

F.

Čši pohladu.

Šas bu pobožny muž prashany, šak to pšchińdže, šo móže šebi pšchi wschěm žiwjenskim horju tola tajku šmėrnivosčž wobarnowacz. Wón wotmolwi: „Šo s teho wuškadža, šo šwojej wocži derje na šedžbu bjeru; pšchetož wschitto šo pšches šmyšla t wutrobje dohnywa, ale tež to dobre.“ — Ša dalšchu prasheni, šak to cžini, wón džješche: „Šóžde ranje, prjedy hacž na šwoje džělo a mješ ludži du, šwojej wocži rošpomnicže na tš wěžy šložam: Šajprjedy je t njeju pošbėhuju a šo dopomnjam, šo je moje šlowne džělo a šamer mojeho žiwjenja a škutowanja tam horjeka. Šotom naškilam je t šemi a wopomnjam, šak mało mēštna trjebam, šo bhch junu w nej šwój row namakał. Šlónčžnje wokoło šebje pohladuju a šyku tnych wobkedžuju, kotrymž šo hišcže hubjenscho wjedže dnyli mi. Ša tole waschnje trošchtuju šo wscheho horja a šym je šwětom a cžłowjekami pokojnje w Bošy živy.“

F.

Šlój wótžny kraj.

Šrajo rjanty, wuškoleny
Wot Boha mi t wužitku,
S něžnym ščěžwom wupyšchenty,
S luboscžu cže poštrowju.

Ši šo hori kóžda žywa,
Šonórjam šo do tebe;
Šwoja rjanoscž cžicha, miša
Šwutrobu mi šbėhuje.

Ščěžki šybola šo jašnje
S cžemnych hajow, tymjenjom,
Šowjedaju šebi bašnje
Štarodawnych krašnosčžow.

Šiše pruhi šlónčžlo s njebj
Ščžele polam wótžowškim,
Šrónuje pót pilnoh' džěla
S žohnowanjom njebjestim.

Šješki debja rošpróšchene
Šubosnje kraj lužiski;
Še šchtomami wobroščžene
Šitaju cže štatof.

Šješky pał we nich bhdl
Šud po rěcži šnaty cži;
Šžělawy šo t Bohu modli,
Š šemšchach jeho pocžeszči.

Ššwėru dobre waschnya khowa,
Šot wótžow jom' namrėte;
Šmacžėrnu rěcž hacž do rowa
Ššwjatu džerži na wěcžne.

Šudo šbožowny a mėrny,
Šaž šej tuto bohastwo;
Šha cži cžerstwoščž Šóh tón šwėrny
Šdžerži, štajnje žohnuju. —

Šješka něžna pał mi šywa
S Šožim domom s daloka;
Šam, hdžez rěka bėži niša,
Šteješche mi kolebka.

Š mlodošči tam šonjach rjenje,
Šóždy šuczit šnaty mi
Šbudži šbožne dopomnjenje,
Š nutrnoscži nawabi.

Šóh cže, droha šemja, žohnuj!
Šo rěcž mojich šylšow je;
Š jednocže pał Šóh lud žohnuj,
Šohadžazy wot tebe!

J. Kř.

Dr. Marcin Miruś.

Marcin Miruś, we swojim času dwórski predař a zyrkwinski radziciel w Drażdżanach, bęšce prawje śwěrnny predař Božeho słowa a sjednoczi se swojim předomaniom čisteho słowa tež bjes poroka čistje žiwjenje. Duž wón porno lubosći a počesćowanju tež wjele hidy a pschescžehanja namaka. Seho hłowny pschecžiwnik bęšce kanzler Krell, a s tutym swjasaschtaj so bohuzel jeho kollegaj, Salmuth a Steinbach. Dofelž jeho njepschecželjo widžachu, so jemu na druge waschnje seshkodžicž njemóžachu, dha so skónčnje k pschikłodženju wobrocžichu a rosshěrjachu, so je Miruś wo thurwjerchu njepschihodnje rěčal. Čza je pschezo móžna brón w ruzy šeho, a tak tež tudy Dr. Miruśowi njepschecželjo tak daloko pschinješechu, so bu wón wot swojeho fastojnstwa wotšadžený a na twjerdzisnu Königstein do sajecža póbšlany. Tola Bóh podtlóčženych njewopuschczi. Tež Miruś bu se swojeho jastwa sažo puschčžený a posdžischo wot wóiwodny Hendricha Zuluška Braunschweig-Lüneburgskeho sa předarja na dom do Halberstadta pomolany.

F.

Sahrodnik,

Sedyn sahrodnik hadži shtomik wošebje dobreje družiny. Sako bu tónšamy wjetšchi, wón šhlyne šhmuty čžerjesche; tola sahrodnik s kóždym nalěčom a s kóždym lěčom wjele tyčšamych šwotrěša; to bęšce dživje drjewo, kaž wón prajesche, kotrež hałosam shtodži, jim mjeshu prjecž bjerje a je žhle s šhlódkom počahuje. Pschihlawowaze džěczi so nad tym dživachu a njemóžachu tole čžinjenje wopšhijecž; tola sa někotre lěta shtomik swoje přenje plody njeshesche, kotrež džěčom krafnje šlodžachu. Sahrodnik pak s pschirěšowanjom šhmutow pschezo pokraccžowasche.

Shtomik je džěcžo; sahrodnik staj nan a wučer. Džěcžu so wot Boha dobre dary a krafnje hnucža wudžělene; tola wone lohko šdžiwja a dobre na čžěle a duschi škaža; duž dyrbitaj nan a wučer džěcžo stajnje w dobrym rospokasowacž, je mytowacž, jemu porokowacž a jo šamo thostacž. Potom škónčnje hódny mlodženz a muž, dobra džowka wotroscže. Pschezo pak dyrbi čžlowjel to a tamne na šebi porjedžecž.

F.

Stawisna Khrystuśoweho pschekrašujenja.

(Pokracžowanje.)

9.

Anješowa poklednja rěč wo Božim kralestwje.

Lut. 24, 49; Sap. št. 1, 3—8.

Šso šjewik Jesuś po swojim čžerpjenju
 Wě japoschtolam žiwj psches wšhelate
 Šsam wopokasma najmóžnišche
 A da na shtyrzeczi dnjow so widžecž —

2. Šim w čžěle nowym a s nimi rěčesche
 Wo šbóžnym Božim kralestwje lubošnje
 A šhromadžiwšchi jich, kaž pastyr,
 Pschitasa, so bychu njeshodžili —

3. Š Serusalema, ale na Wótžowe
 Tam pschilubjenje čžakali pošluschni;
 Wšchal hlaj! (wón džesche) póbšlacž čžu ja
 Šslubjenje swojeho Wótža na waš,

4. Šiž jafnje došč scže šhlyšcheli wote mnje;
 W Serusalemje měscže pak wostańcže,

Šacž s wyšokosče wobleczeni

Budžecže s mozu wy dotal šlabi! —

5. Wšchal Jan je s wodu šchecžik, ale dyrbicže
 Wy s Duchom šwjatym šchecženi byčž; dołho niž
 Po tych dnjach. — Čži pak, kotřiž bęchu
 W hromadu pschisšchi, joh' wopraschachu —

6. A džachu: Šnježe, postajšch na tón čžas
 Ty Šisraelske kralestwo sažo nam?! —
 Wón pak k nim džesche: Njeshluscha wam
 Čžas abo shtundu wšchal wjedžicž šamu, —

7. Tu, kotruž Wócžez položil do swojej'
 Še šam džě mozy; ale wy šwjateho
 Móz dostanjecže Duchu, kotryž
 Pschidžje na waš we Serusalemje.

8. A niž tam jeno šwědkojo budžecže
 Wy moji, ale w žhlým tež židowškim
 A Samaritškim kraju, kaž tež
 Šsamo hacž do kónza semje wšchudžom! —

(Pschichodnje škónčjenje [2. džěla].)

Boži šud.

Powjedańcžo s lěta 1822 wot Jana Wjele.

(Pokracžowanje.)

Mjes tym pak rěšnikowa pobožna mandželska s džěscžomaj doma sa blidom šedži, šbhchujjo šhlynywšchi ruzy. Šbóždemu woblicžu šhlyšniwej woczi s šchepjetom na wokno džetej, kaš jedyn blyš po druhim blěštnje kaž wohniwy šmij. Na blidže špěwarške leža, a macž so po kóždym blěšku wóšje s ničy modli a džěsczi špěwatej šobu:

„My, Božo, sašlužili šmy
 Š tak jara wjele hrěchami,
 Šo šurowje naš moril by;
 My nješšmy tebi pošluschni.
 Dha wšchal šmy twoje džěcžatka
 A twojej' pastwy womečicžki.
 Twój lud, kiž hrěchi woplaka,
 Šso twojej' hnadže porucži.“

A žokto-čžerwjene blyški so šelluja dale a bóle, a džěsczi plakatej wóšje a wona wóšišcho špěwa:

„My njewěmy so potajicž,
 Šdy bychmy pscheběželi šwět,
 Ach, hžje dha čžyli wbošy byčž?
 Wšcho štworjenje rži jara nět'.
 My twoju hnadu phtamy,
 Šiž kóžde ranje nowa je;
 Šu jeno šebi žadamy,
 Šiž se wšchej' nušy wumóže.“

Šhlyki torhaja dlěje a hórje ludži a šfót. Šroša šakhadža nutška a wonka. Temu rěšnikoj na pucžu štróži so kón psched blyškownym blěškom. Wón šplóšcheny štoka a šhludnjeny hanja. — Wbošyl so, šrašnywšchi wo kamjeń, šwróczi, so rěšnik na hłowu do pucža šleczi a šebi nohu šlemi. Njewjo tam w deschčowej liježy leži a njemóže stancž, a krej so jemu lije. A pschi tym tón žadlawy čžlowjel Wjeršchneho hani a šakliwa blyšl. — — A mjes tym so pobožna žona s džěscžomaj horžhšchne modli:

„My wołamy w tym hubjenstwi
 Pšches twojoh' kyna Khrystuša
 Eso t twojej Božej krašnosći;
 Ach, pšcheschonuj naš jeho dla
 D Wótcze wscheje šmilnosće!
 Naš po šašlužbje nještojaj!
 My pšnajemy hrěchi wšchě;
 Nam šwoju hnadu pokasaj!“

Pšchi pošlednim hrónčtku jich pohlušchi šašchašowaty hrimot a hromot. A hnydom pšchese wšchón ropot a praškot šašlšcha šonja po hašy i pšdkowom rubajo pšchihnacž a wo wrota prašnyčž.

„Mój Jesužo!“ žona štróžena šchitny a woštajšchi džěšći a knihow pšchod wrota šlecži. Tu ležěšche mrějaty šón, a to bě jich šón. Se šbludnjenej hlówu wo murju šlecžo běšche šo walil. Nicžo wot woša a gratu! Nicžo hacž ša poštronk wišate wahi. „Mój Šbóžniko tola! Šdže dha je wón? Šdže dha je nan?“ — Ale to podarmo bjes hloša woła. Nichtó jej wošhej njemóže wotmlówu dacž. —

Njewjedro mjes tym šlobjenje štaja; blyški a hrimoty šlabnu, a šlabišcho lije šo dešchčowu šliw.

Ta mroftota t Lubiju čžehnje.

* * *

Dwaj žnježaj njeběšchtaj njewjedru wušchtoj. Eso wysche šatarjež štipiwšchi pod wulki dubowy šchom, poměšchtaj kryw. Ale dokelž je strach, w blyškach a hrimanjach pod wulkim šchomom wukhowa pytačž, měšchtaj šo do šliwka won. Nadšcho hacž do šošći šmofnyčž, džžli šo pod šchomom njewjedru šarajčž dacž. A to běšche ša njeju šašitne šbože. Šlej, šědy šo běšchtaj wo džěšacž wošrjedkow w štronu, šo pšchod nimaj blyškny a ša nimaj wryššny, a do teho duba škratota ras. Budžišchtaj hišchěže tam pod krywom štalaj, bjes dwěla bylo to ša njeju šaras a šmjercž.

Židowškim „Šalenskam“ bliško, tam pola „Štolpa“ šlyšchitaj pšchod šobu nětoho rjewicž, a hnydom pštnjetaj čžłowjeka na pučžu ležo. A pšchi nim šawuwa wulki rěšniški poš. Dohladataj šo bóršy, to je šón hrošny šakrowaš i měšta, šón bohahanješki žlokaš. Šjanosčž je wujěla i mošhow, ša to paš šorhaja šraženeho hubjenza šloby. Do pučža šwróčženy napina šakrujo šlawy, šo by šo šebraš. Š wobemaj rukomaj podšjera šo a špytuje, kaš by šo pošhdynečž mohł. Šrjedy paš, hacž šo jemu to radži, wali šo šnaš. Š nohi šo krej pušoli, měšcha šo i dešchčowej wodu a čžecže pošwóšnej šoliji dale.

Duž čžzetaj wonaj, šašlawšchi pšchi nim, pošpytačž, kaš byšchtaj wupomhačž mohłoj. Njesbožomza tu ležo woštajicž w šajšimle wjedrje, to bylo i hrěchom. Ale šchto i nim? „Šod ščechu i najmješšcha dyrbi, njech je, pod čžejuz čžze!“ —

Pšchi pučžu na polu šteješche něšajša šara. Šón mlóššchi muž poškocži po nju. Šotom jeho i waha na šaru škožiwšchi, wješěšchtaj šědnika Židowški pučž. A šo by šo, wjelež to možno, njemdreje bolosčže šminyš, džěšche to pšchi žylym dešchčžu pomalši šup. Šo něšotrych šrocželach widžěšchtaj wošrjedž pučža ležate čželo, a tu a tam šrušchi rošbiteho woša. Pšchi šoždym šaštorfu šary šón wješeny žadławe pošlecže šrašny, bolosčže dla.

„Šožedla tola, pšchi šajšim njewjedrje njedjašuj šakle“, pošchěšchtaj jeho. Šo paš šě, jako by šamjenjej rěčžal. Ša wonym šonzu Židowa šowarňja šteji. Šu pošchěšchtaj pěšnych šowarjež ludži, šo bychu hubjenza pod šuche wšali a po pomož šchli. A to šo tež i poškwatkom šta. Ša wšchitke šbože šě pola šowarjež runje měšchčžanški šekar, šotryž šě wohladačž pšchijšchol, kaš ma šo i jich šhorjenej macžerju, a běšche tu wočžakacž dyrbjal, hacž bylo nje-

wjedro nimo. Šón wobštara i wuštojneš ruku našhwilny wobwjaš a škasa: „Šuny pučž došěhčže po wóš, kiž by jeho domoj do šoža dowješł. Ša pošjedu i nim!“ A to šo tež šhwatniwje šta.

(Pšchichodnje ššončženje.)

Wótcžinske šonetty.

(Šotracžowanje.)

Ššecži šrójniš.

A. Do škajenja šhwata, šchtož šo šěni šchmata! —

Šjerodu wšchu, Ššerbja, šrucže wotšchajucž! Ššerstwo rjane, i wóšzow namrěte, šej hajče, Šhutnje dobru nóž wšchom' žuššowanju pračže, Šako šlawy Ššerbštwu ššawneho šo čžujcže!

Ša hrěch hrošny njedžaknošče, Ššerbja, plujcže, Šohu Ššjěššnemu džak, čžěščž a ššwalbu dajcže, Ššolne dowěrjenje na njoh' pšchězo ššajcže, Šo wón dale ššomóže, — šo poštrošchujcže! —

Šchtož šo w žuššowanju njerošomnym šchmata, Ššěcže do ššajenja ššlepy ššěšchnje ššwata. — Ššrona junu jeno ššwěrnym budže data! —

Ššebudž njerodny a ššeni čžłowjek ženje, Ššewak rošpadnje čži bóršy ššamóženje! — A je došt ššwój wěšty — ššrudne rošpjěššchjenje! — (Pšchichodnje dale.)

Wšchelake i bliška a i daloka.

— Ššal Ššjedrič August, kiž je w ššandženym ššdženju našchu Ššžizu wopštal, pšchidže tež pšches měšto Ššadeberg. Ššam bu wot ewangeliško-lutherškich duchownych pšches ššnješa ššuperintendentu Ššžžora pošwitany. Ššón na pošwitanje ššara pšchěčželniwe ššłowa rěčšesche, ššotrež džakny wotšłóš we wutrobach wšchitkich jeho ewangeliško-lutherškich poššdanow namašaja. Ššón praži: „Šša ššo ššam džakuju, ššnješ ššuperintendentu, šša pšchěčželne poššrowjenje. Šša ššo pšchězo wješelu, ššdžž i ššymi ššnješami hromadu pšchiddu. Ššy ššmy tola na ššo poššani a dyršimy hromadu džeržecž. Ššy pošš dyršicže šške mni dowěrjenje měčž. Ššy wěšče, ššo šša ššerje mēnju i ewangeliško-lutherškej žšyškju a Ššašcha modlitwa dyršbi mi t ššošej šštejecž.“

— Šš Ššokwa w Ššakškej ššo nowa žšyškeš twari a je ššo hižom 300,000 hrišnow šša nju nawšalo.

— Šš Ššarokko hrošy wóšna wudyrčž. Ššuhamedanšžy i wulkimi hromadami ššranžowškemu wóššku napšchěčžiwu ššupaja, ššak ššo je ššranžowški general ššebi poššhlnjenje ššwojeho wóšška i Ššariša žšadacž dyršjal. Ššokelž je něčžišchi ššultan mērnje ššmyššlenny, ššu roššorženi Ššuhamedanšžy jeho ššbratra šša ššultana wuwolali. Ššedyn wójak ššawola w mošchěji pšchi pšchipoššdniješkej modlitwje: „Ššóš wobradž našchemu ššnješej Ššulej Ššohamedej došhčže“ (1. ššbratr něčžišchego ššultana). Ššokelž muhamedanšžy wóšnu jako nabožinštu wóšnu pšchěčžiwu ššchěščžijanam wobšladaju, je roššorženje čžim wjěšche a šštrach wulki, ššo ššrawna wóšna wudyrč.

„Ššombaj Ššóš“ njeje jenož pola ššnješow duchownych, ale tež we wšchěch pšchědawarňjach „Ššerb. Ššowin“ na wšach a w Ššudyššchinje doššacž. Šša ššchtwórcž ššlěta poššacži wón 40 np., jenoššliwe čžiššla ššo šša 4 np. pšchědawaju.